

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐτελείωσε καὶ ἡ πολύκριτος ἔκθεσις τῶν ἀνθέων τοῦ «Παρνασσού».

Τὸ χαρακτηριστικώτερον δὲ τῆς ἑαρινῆς ἑορτῆς τῆς, ἀφ' ἧς μένον τὸ ἔαρ ἔλειπεν, ἦτο ἡ διαρπαγὴ τῶν ἐκθεμάτων ὑπὸ τῶν φιλοανθρώπων ἐπισκεπτῶν.

Φανταζόμεθα ἂν ὁ «Παρνασσός» διενίργει ἀντὶ ἀνθέων ἔκθεσιν «ἐδωδόμενον καὶ ποτῶν» — ἧς μάλιστα ἀπαρχὰς ἔχει κάμει ἤδη ἐν ταῖς ἰδιαιτέραις αἰθούσαις του — ἀφοῦ πρὸ τῶν ῥόδων καὶ τῶν κουκιῶν διηγέρθησαν τόσον αἱ καλαισθητικαὶ ὀρέξεις τοῦ νομίμου κοινοῦ, τί θὰ ἐχρειάζετο, ἂν πρὸ τῶν ὁμμάτων του ἐξετίθεντο ὀρεκτικὰ σαλάμια ἢ ἀφρώδης μύρα, ὅπως ἐμποδισθῆ ἡ λεηλασία τῆς αἰθούσης.

Ἐν τῷ προγράμματι εἶχον ἀναγγελθῆ μόνον δύο μουσικαί· ἀλλ' οἱ μελωδικοὶ κάτοικοι τοῦ Ἰλισσοῦ ἔσπευσαν νὰ τιμῆσωσι τὴν ἑορτὴν καταρτίσαντες συναυλίαν ἐκ τῶν βροντοφωνοτέρων τοῦ εἴδους των, σχεδὸν δὲ κατεσίγασαν ὑπὸ τὰ βρεκεκῆ αὐτῶν καὶ τὰς Γερμανίδας καὶ τὴν μουσικὴν τοῦ πυροβολικοῦ, πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τοῦ κ. Καίσαρη.

Ἦχώ τοῦ ἐν Φαλήρῳ κονσέρτου τῆς κυρίας Montallang.
— Πῶς σοῦ φάνηκε;
— Πολὺ ἐγώϊστικὸ ὄνομα· σοῦ λέει ἀμέσως: Mon talent...

Καὶ ἄλλη μονομαχία. Πεδίον δὲ καὶ αὐτῆς πάλιν ἡ «Ἐφημερίς», εἰδικὴ καταστάσα διὰ τὰς τοιοῦτου εἴδους ἱκανοποιήσεις τῆς τιμῆς, εὐλόγως, ἀφοῦ ὀριστικῶς πλέον πρὸς διεξαγωγὴν αὐτῶν δὲν χρειάζονται πυρίτις ἢ ξίφη, ἀλλὰ κονδυλοφόροι, μελάνη καὶ χρήματα διὰ καταχωρίσεις.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῖος ἐναντίος τῶν μονομαχιῶν ἔγραψεν ὅτι ὠφελοῦσι μόνον τοὺς ἰατροὺς καὶ τοὺς νεκροθάπτας. Ἄν ἔζη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἔβλεπε τὴν ἀναπόφευκτον σχεδὸν λύσιν, εἰς ἣν καταλήγουσι πᾶσαι αἱ προκλήσεις μονομαχιῶν, θὰ ἔτροποποιεῖ τὸ ῥητόν του: «Αἱ μονομαχίαι ὠφελοῦσι μόνον... τοὺς ἐκδότας τῶν ἐφημερίδων.»

Πᾶν ἄλλο ἐπιτρέπεται εἰς τινὰ νὰ φοβηθῆ ἂν ἔχη τὴν τύχην

νὰ ζῆ ἐν Ἑλλάδι, ὅχι ὁμῶς ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ φρονεθῆ ἐν μονομαχίᾳ.

Προτείνομεν διαγωνισμὸν πρὸς σύνταξιν στατιστικῆς τῶν μέχρι τοῦδε διεξαχθεισῶν μονομαχιῶν ἐν παραβολῇ πρὸς τὴν κατ' αὐτὰς θνησιμότητα.

Ἐξεφύτρωσε πάλιν καὶ ἡ ληστεία. Ὁ ὑπαρχηγὸς δὲ τῆς ἀνακλυφθείσης συμμορίας ἦτο καὶ ὑποεπιστάτης τοῦ Μενδρεσέ. Κατάλληλον προπαιδευτήριον, ἀφοῦ θὰ ἔμβαιεν ὀπωσδήποτε μίαν φορὴν ἐπροτίμησε νὰ ἔμβῃ πρότερον ὡς ἀρχὴ καὶ ἔπειτα ὡς δεσμώτης. Δὲν ἀπελπιζόμεθα νὰ ἴδωμεν ἐπὶ κεφαλῆς ἄλλης τινὸς συμμορίας κανένα διευθυντὴν τῆς Ἀστynomίας ἢ φρούραρχον τοῦ Παλαμηδίου τὸ ὀλιγώτερον.

ΑΣΜΟΔΑΙΚΑ

Δὲν παρεξενεύθημεν διόλου, ὅτε ἐμάθομεν ὅτι τὰ ἐν τῇ «Δυτικῇ Ἑλλάδι» ἀναγραφέντα σκανδαλώδη ἐπεισόδια εἶνε ὅλα ψευδῆ. Ὡς ὑπουργικὸν φύλλον ἔπου εἶνε, δὲν δύναται παρὰ νὰ ἀκολουθῆ τὰ δόγματα τῆς πολιτικῆς, ἣν ὑποστηρίζει.

* *

Ἀληθῶς εἶνε ἀξία πάσης ὑποστηρίξεως ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Ξανθοπούλου ἐκδοσμένη ἀπὸ τινος Θεατρικῆ Βιβλιοθήκης. Ἐν τῷ τελευταίῳ μάλιστα ἐκδοθέντι τόμῳ ἡ συλλογὴ τῶν κωμωδιῶν καὶ τῶν δραμάτων εἶνε ἀμίμητος. Ἐκ τούτων ἀναφερόμεν τινὰ, τὰ ἐξῆς: Ἡ παραίτησις τοῦ κ. Καλλιγᾶ, εὐφυολογικοπολιτικόν. Τὸ Καραλή-Δερβὲν ἢ ὁ Δαφνιφόρος Τρικούπης, Κωμωδία πυροτεχνική. Ἡ ἀπελπισία ἢ ὁ Βαλέττας χωρὶς ὑπουργεῖον καὶ πάλιν, δρᾶμα σπαρακτικόν. Τὰ Βάσανα τοῦ Καζάζη καὶ τὰ μαῦρά του γάντια, εἰδύλλιον παθητικόν. Ἡ ἀπειλή, ἢ ὁ Ροῦφος παραιτούμενος δρᾶμα, λίαν ἰδανικόν.

* *

Διὰ τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων»

Διατὶ ὁ κύριος Καλλιγᾶς ἐσμικρύνθη μετὰ τὴν παραίτησίν του κατὰ δύο πέμπτα;

Λύσις. Διότι ἀπὸ οἰκονομικὸς ἔγεινε νομικὸς.